

КРАСА ВІЧНА, МУДРІСТЬ НЕОЦІНЕННА

Про що йдеться, коли ми говоримо про старіння

УТІЙ СФЕРІ, де молодість є надважливим чинником, я вже не належу до категорії молодих жінок. Це мені дали чітко зрозуміти, коли мені виповнилося тридцять дев'ять років. Я й не пригадаю, скільки разів журналісти перепитували мене, чи як актрисі мені лячно, що скоро мені сорок. Оскільки ці запитання стосовно мого віку, здавалося б, стали невід'ємною частиною кожного мого інтерв'ю з пресою, я усвідомила, як сильно всі ми побоюємося старіння. Ми жартуємо на цю тему, або вбачаємо в цьому щось сумне, потворне та небезпечне.

Як на мене, дискусії, які точаться довкола цього питання, недоречні. Чи лячно мені стати сорокалітньою? Ці люди, яких цікавив мій вік, аніскільки не переймалися тим, чи після сорока не похитнеться стан мого здоров'я. Їх аж ніяк не хвилювало те, що процес старіння може відобразитися на моїх внутрішніх органах. Їх не цікавило, що для мене означає процес старіння як для жінки та людини чи людського організму з певним терміном придатності.

Вони казали: «Невже ви не боїтеся неминучості закінчення своєї кар'єри, оскільки ви більше не виглядаєте на двадцять п'ять?».

Однак ці люди лише смішили мене, стверджуючи, що я вичерпала свій термін придатності тоді, коли я й надалі почувалася дуже добре. Насправді, вони зробили мені велику послугу, оскільки змусили мене задуматися над процесом старіння та його впливом на мене. Я дійшла до того висновку, що доки я старію, мені щастить. Не у всіх є можливість дорослішати. Деякі люди помирають напередодні чергового дня народження.

Власне тому на запитання журналістів стосовно впливу процесу старіння на мою зовнішність, я відповім, що старіння є привілеєм та даром. Я глибоко переконана в тому, що з віком наша краса лише розцвітає. Ми стаємо красивішими, а не в'янемо. З віком я почала зауважувати всю багатогранність поняття краси. Ми не народжуємося красивими. Ми стаємо красивими з віком.

Переходячи до нового етапу своєї життєвої подорожі, я починаю гордитися тим, чого я досягла та з нетерпінням чекаю на те, що мене очікує в майбутньому. Я не знаю, що життя підготувало для мене, але я відчуваюся цілковито готовою до всього. Це завдяки тому, що я знаю себе значно краще, ніж раніше й довіряю собі у правильних рішеннях чи принаймні робитиму все можливе для цього. Оскільки я добре засвоїла уроки, які отримала від життя, особливо, за останнє десятиліття, я з нетерпінням чекаю на нові, які я отримаю протягом наступних десяти років.

З віком наша краса лише розцвітає. Ми стаємо красивішими, а не в'янемо. З віком я почала зауважувати всю багатогранність поняття краси. Ми не народжуємося красивими. Ми стаємо красивими з роками.

ДЕ МИ НАВЧИЛИСЯ ТОГО, ЯК БУТИ КРАСИВИМИ?

Моїм першим еталоном краси була мама. Я не вважаю, що звучатиму упереджено, якщо скажу, що моя мама красива жінка. В неї завжди були надуті губки, світлий колір шкіри та блакитні очі з сірим звабливим відтінком. Вона була наділена тією красою, яка наче освітлює тебе із середини. Тому, як на мене, макіяж був їй ні до чого, але як і більшість жінок вона щодня наносила його на своє обличчя. Вона підводила очі, рум'янила щічки та підмальовувала вії. Вона була настільки майстерною в нанесенні макіяжу, що витрачала на цей ритуал щоранку однакову кількість часу. Ще більше мене вражало те, наскільки невловимим було саме її вміння підкреслювати свою вроду.

Коли ми з сестрою були маленькими, то обожнювали спостерігати за тим, як наша матуся наносить макіяж, та не могли дочекатися, коли ми подорослішаємо й зможемо робити те саме. Нарешті ми дочекалися цього моменту і максимально скористалися ним. Невловимість нанесення макіяжу була притаманна лише нашій мамі й аж ніяк не нам. Траплялося й таке, що нас із сестрою не можна було б відрізнити від павичів. Минуло чимало років поки, ми навчилися стримувати себе і накладати макіяж не в такій довільній формі й лише згодом ми зрозуміли справжню суть цього ритуалу.

Тепер я розумію, що бажання прикрашати себе належить до наших природних інстинктів. В усьому світі жінки й чоловіки вкладають в те, щоб стати привабливішими. В Серенгеті воїни Масаї цілими днями прикрашають себе за допомогою племінних засобів яскравими коштовностями та одягом. Вони розмальовують обличчя і заплітають своє волосся в витончені косички. Деякі з цих прикрас є показником статусу чоловіків у племені, а деякі просто заради того, щоб гарно виглядати, але в будь-якому разі вони ставлять перед собою мету виділитися з натовпу та привабити жінок. Воїн і його помічник можуть тиждень згайнувати на те, щоб прикрасити себе. Цілісінький тиждень! Це досить тривалий період для чоловіка, який також відповідає за достаток власної родини та захист від хижаків. Чому ж я веду мову про ці чоловічі ритуали в книзі, зорієнтованій на жіночу читацьку аудиторію? Тому що вони допомагають нам усвідомити, що саме бажання гарно виглядати не має ні вікових,

ні культурних, ані гендерних обмежень. Це бажання притаманне не лише людям. Тварини також наділені інстинктом візуального привабливання так само як у випадку з горезвісним павичем, птахою, яка стала для мене натхненням під час моїх перших спроб нанести макіяж. Яскраві квіти приваблюють комах, які можуть їх запилювати. Буйні дерева та пустотливі виноградні лози заманюють тварин красивими та стиглими фруктами, щоб вони скрізь рознесли їхні зернята. Всіх нас від пташок до бджілок безнадійно валять яскраві й блискучі кольори, і саме тому природа з таким неймовірним успіхом використовує їх.

У тваринному та рослинному царствах краса є еволюційним імперативом, але коли йдеться про людей, то це питання має значно глибше коріння. Одяг і прикраси можуть бути частиною особистості, належати до особистих речей, засобом вписатися в колектив чи виділитися. Прагнення до краси є тим інстинктом, який притаманний всім нам, однак наше трактування цього поняття викристалізовується з урахуванням, зокрема, культурних і соціальних цінностей.

Наше життя переповнене уявленнями про те, що таке краса, чому вона важлива для нас та що ми можемо зробити, щоб стати красивішими. Замолоду ми підхоплюємо ці уявлення про красу, самі того не усвідомлюючи.

ОТОЙ БЛИСК МОЛОДОСТІ

У п'ятнадцять років ми з сестрою підмальовували губи яскравою рожевою помадою та підводили очі блискучим олівцем, намагаючись виглядати якомога старшими. Ми геть забували про те, що жінки використовують засоби для макіяжу, щоб виглядати молодшими. Природа щедро обдаровує п'ятнадцятилітніх дівчаток по-дитячому круглими щічками, позбавленою статечності поставою та блискучим і шовковистим волоссям. Звісно, як і всі типові підлітки, ми ніколи не вважали себе красивими.

Насправді здавалося bliше деякі жінки цілковито усвідомлюють цінність того, що їм належить, коли воно їм належить. Я думаю, що всі ми маємо досвід переглядання фотографій, які ми зробили десять років тому,